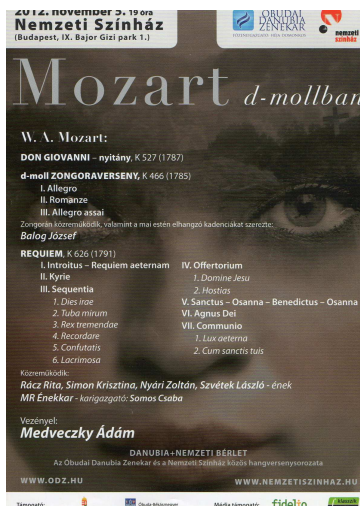

ART31 2012 11 30

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2012. 11. 05. hétfő

Nemzeti Színház

Színház igaz, de mi mégis koncerten voltunk a Nemzeti Színházban. Jól teszi a dolgát az Alföldi, amikor nincs előadás bérbe adja a színházát, hogy „ne hüljön le”! Szünnapos, üres színházat fűteni a legdrágább, a fűtést leállítani szintén, mit lehet tenni? Bérbe kell adni a színházat! S lőn! Összeállt, tehát egy zenekarral, nevezetesen az Óbudai Danubia Zenekarral, és hangverseny bérletsorozatát hirdetett. Bravó!

Az Uram, amennyiben szóba kerül, nem felejt el tudatni velem, hogy mennyire nem kedveli Mozartot. Véleményem szerint: Mozart nem zseni, hanem géniusz volt, földön kívüli származék, akit a földre pottyantottak, más magyarázat nincs a tehetségére. A mai ember is csak a száját tátja, amikor Mozartot tanul, vagy hallgatja, vagy az életútjával ismerkedik. A legapróbb gyerekkorában „szerzett” műve is maga a csoda. Operái, zongora versenyei és legvégül a Requiem (amelyet már nem tudott befejezni) remekművek. De mi nem hallgatunk Mozartot, mert az Uram nem kedveli. Mozartot nem „nem kedvelni” kell, hanem megismerni! Szóval rágnom kellett kissé a fülét, hogy legalább a Requiemet hallgassuk már meg egyszer. (Ugyebár halottak napja közelében rendszeresen játsszák a Verdi és Mozart Requiem-jeit. A múlt hónapban meghallgattuk Verdi csodálatos művét, nem mehetnénk el egyszer Mozart művét is meghallgatni?)

Így kerültünk erre az előadásra! (Végre!) Műsor: Don Giovanni (nyitány), és a d-moll zongoraverseny! Nagyon szeretem ezt a művet, azt hiszem, hogy Chopin: e-moll zongoraversenye után – amelyet mindenkinek felett imádok – Mozart zongoraversenyei a kedvenceim. Ezen a napon a d-moll zongoraverseny hangzott el Balog József tolmácsolásában. Csodás volt az előadó, azért nem egészen Fischer Annie! Szünet után pedig következett a Requiem. A zenekar és az énekkar maga volt a tökély, az énekkar

különösen. A szólisták nagyon-nagyon gyengék voltak értékelhető teljesítményt csak a Szvétek László nyújtott. Nyári Zoltán elmegy a tenorok között, de a két hölgy.....Medveczky Ádám a karmester, kifejezetten lehalkította a zenekart, hogy egyáltalán hallani lehessen a két nőt. Mozart nem könnyű műfaj, ide nem elég egy csinos operett primadonna hangja! Itt nincs mikro port, ide hang kell és a hanghoz test, nem elég szépek lenni. Nagy kár, mert különben nagyon szép este volt! (Jó volt ismerősökkel is találkozni!)

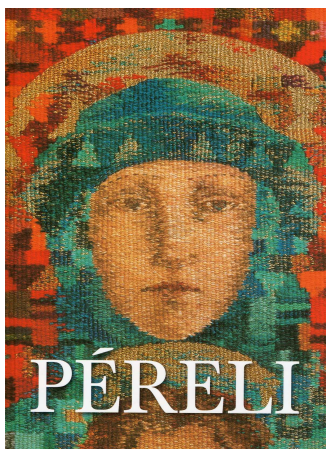
2012. 11. 09. péntek

Gála estet tartott a Kapás utcai tánciskola, fennállásának 50. évfordulója alkalmából. Két unokánk is fellépett, de most a Laterna Magica együttes táncából idéztem ide egy jelenetet, az est emlékére, Pétery Melinda: A három nővér című produkciójából.

2012. 11. 14. szerda

Várnegyed Galéria: Péreli Zsuzsanna textilművész kiállítását tekintettük meg

Elképesztően, fantasztikusan gyönyörű, ötletekkel teli (Pl.: Szegény angyal) munkákat készít saját kezűleg a művésznő! A kiállításon csodáltuk a művészetét. (Gyönyörű képe van a KoGart Galériában fő helyen kiállítva Kovács Gábor saját kincsei között, a földszinti teremben, amelyet már biztosan többen is láttatok!) Megvettük a kiállítás katalógusát, az utolsó egy szem példányt. Ennek a címlapja látható a képen.

2012. 11. 16. péntek

Cinema City Aréna

Délután, ismét KG szervezésében, a Banda érdeklődő tagjai megtekintették K. Ildikó vezetésével a Cinema City mozi gépházát. Nagyon jó kis „tárlat vezetés” volt mondták az érintettek, de én nem tudtam részt venni, mert a Kisasszonyokkal szemorvosnál illetőleg a pénteki, szokásos, balett órán voltam. A gépházat bemutató vezetés után a társaság egyik fele a 007-es ügynök legújabb változatára, a másik része pedig A boldogság sosem jár egyedül című film megtekintésére szavazott. (Mi az Urammal a 2. csapatban voltunk.)

Ugyan azt nem tudtam, hogy ki az a Gad Elmaleh, de nem csalódtam, nagyon megfelelő pasi volt erre a szerepre. Sophie Marceau, neve pedig elég nekem, hogy megnézzem a filmjét. Két szerepére emlékszem a Házibuli (1980) és a Kellemes húsvéti ünnepeket (1984) címűekre. Lehet, hogy az első filmje után eltelt 32 év alatt több filmben is láttam, de most csak ez a kettő jutott eszembe. A két régi filmje, akkoriban, nagyon tetszett nekem és most ez az új, hasonlóképpen! Igaz, hogy mese filmet láttunk, de nem baj, nagyon szeretem a mese filmeket! (Az is lehet, hogy már csak a mese filmeket szeretem!) Bár délelőtt temetésen voltunk, és nem illett volna annyit nevetnem, de az illető biztosan megbocsátott, Neki már nem kellett halálra röhögnie magát, csak röhögni, azt biztosan meg is tette.

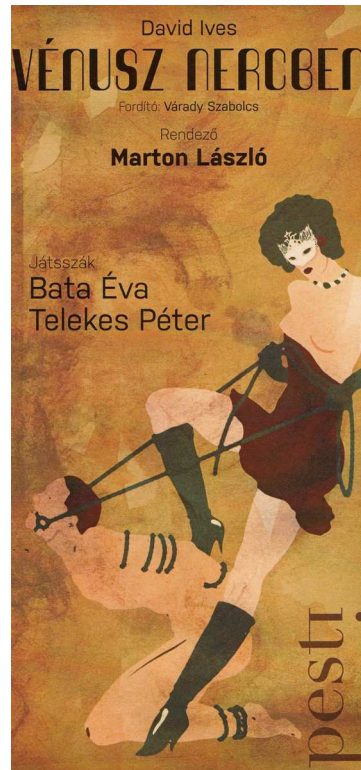
A két főszereplő: szuper! Sophie Marceau úgy játszik, hogy nem játszik, természetes közege ez a szerep, képes benne csúnya lenni, teljesen elázva (eső által!), és képes fantasztikusan szép lenni, de ebben a „pozíciójában” is a lehető legegyszerűbb, mint a francia ruha szabása, egyszerű és tökéletes. Gad Elmaleh a csúnya férfi pedig telitalálat! Arról nem is ábrándozom, hogy Ő zongorázott (az már tényleg túlzás lenne), de hihető volt! Egymásra találásuk pedig olyan lelket gyönyörködtető módon van megjelenítve, hogy az emberben a legszebb szerelmi emlékeit idézi fel. (Nem tudom, hogyan lehet ilyen jelenetet „művileg” előállítani? Biztosan ezt nevezik: profizmusnak!) Nem is beszélve azokról a jelenetekről, amelyek a nézők hahotáját váltották ki!

Ezekon kívül még több jó dolog volt filmben: például az utánozhatatlan francia elegancia, a sima egyszerű ruhák, a kendők, amit a francia nők, ha nem a nyakukban, akkor a retikülre (lazán) kötve viselnek, vagy félvállra vetve, úgysem rossz! A mama, aki első látásra azonnal megérzi, hogy ez a nő, most más, ez nem „olyan”, talán Ő lesz az igazi? A nagymama, akinek a szerepe úgy meg van írva, de úgy, hogy sírni támad kedve az embernek tőle. Nagyon idős zsidó néni, aki érdeklődik az unokája sorsa iránt, de ettől még alaposan elveri kártyán. Olyan néni lehet, aki túlélte a holokausztot, és most élni akar, de nagyon. Orrában oxigén csővel jár-ke, de nem számít, fő az élet!

És akkor még nem esett szó Párizsról! Párizs az álmok világa, a szerelem, a művészetek, a csodás parkok, a még csodásabb épületek, a szépség, a kellem, a harmónia városa. Még, ha csak filmen látjuk is a várost, nagyon élvezetes dolog, ha meg járt is ott az ember, akkor az újralátás okoz olyan örömet, már csak ezért érdemes megnézni a filmet. A kivilágított Sacré Coeur épülete, az időnként a képbe belógó Traianus oszlop, no meg a párizsi utcák „csak úgy”, és a Champs Élysée, nekem nagyon kedves látványosságok, péntek este Párizsban jártam egy kicsit.

Utoljára hagytam, de egyáltalán nem minősítem utolsónak a film zenéjét! Sőt! Ugyebár a férfi főszereplő zeneszerző akarna lenni, de film kezdetén éppen bázongorista, aki fergetegesen érti a dolgát, úgy jár a keze a zongorán, hogy az már szinte képtelenség. (Sárga irigység!) Azután a szerelemtől szenvedve ellaposodik (ellágyul) kissé, Amerikába kerülve pedig teljesen elhülyül (Zongora a levegőben, így még a Broadway-n sem lehet zongorázni) (Csak melleleg kívánom megjegyezni, hogy rózsaszín öltönyben – ingben – cipőben nem is lehetett mást kitalálni!), de szerencsére hősünk visszatér Európába és a továbbiakban, valószínűleg, visszanyeri normális képességeit. Valószínűleg megint a földön álló hangszeren fog zongorázni, és/vagy egy vidéki városban zenét fog tanítani. Mint családos férfinek konszolidálódik a helyzete, de hát a mesék így szoktak véget érni, amikor a Királyfi megtalálja az Ő Királylányát. Hogy a királylány nincs egyedül? Hát bizony meglepő, de nem számít, mert mint tudjuk: A boldogság nem jár (akárkinek, főleg nem) egyedül!

2012. 11 22. csütörtök
Pesti Színház
Vénusz nercben

Azt hiszem jó darabot láttunk, jó előadásban, jó szereplőkkel. Legnagyobb csodálkozásomra a Férjem emlékezett a női főszereplőre egy másik darabból, a Billy világából. Itthon megnéztem, és tényleg, sőt mi több a Billy is a mostani férfi főszereplő volt. (Bata Éva és Telekes Péter) Tényleg két nagyon tehetséges fiatalról van szó, akiknek a nevét érdemes megjegyezni. A darab egy kissé „csavaros”! Tehetséges fiatal rendező, aki híres német író regényét színpadra alkalmazza és rendezné is művet, a női főszerepre, színésznői meghallgatást tart. Persze nem talál megfelelő hölgyet, és éppen haza akarna menni, amikor, teljesen elázva, vizesen hisztizve (némi trágár szó is kíséretében) berobban a színpadra a: NŐ! A vizes haj alól kisvártatva gyönyörű lány bújjik elő, nemsokára az is kiderül, hogy megfelelő lenne a női főszerepre (naná!). A rendező már egyáltalán nem akar hazamenni. Sőt! Talán ez a nő a nagynéni, aki olyan hatással volt (van) a regényhősre, vagy talán a rendezőre? Talán Ő Vénusz/Afrodité esetleg Izolda, akit annyira szerettek, hogy nem lehet kifejezni szavakkal csak Wagner muzsikával? (Trisztán és Izolda nyitány részlet hangzik el, szerelmi motívum). Vagy csak egy lány, akit a rendező menyasszonya fogadott fel, hogy letesztelje a Pasit az esküvő előtt? (Balgaság, mert nincs olyan férfi, aki ellen tudna állni egy ilyen nőnek, pláne, ha nő tényleg akarja, legfeljebb annyi derülhet ki, hogy nem „az asszony ingatag”, hanem a férfi!) Vagy talán ez a nő az igazi nagy szerelem? Vagy az érzéki vágy megtestesítője, a megfelelő partner, akivel mindent lehet? Vagy mindez együtt? Vagy, vagy, vagy? Kérdések sokasága, álmodtam, vagy valóság volt? Nincs válasz, a darab vége csak egy férfisikoly: Afrodité!

A darabot Marton László rendezte, aki asszisztensével az erkélyről végignézte és jegyzetelte az előadást, mert mint utólag kiderült főpróba volt, a bemutató péntek estére volt hirdetve. (Ami nem ér, mert elég borsos árat kértek a jegyekért!) Jó rendező a Marton László (Kivétel a Prima környék Lásd: előző levében), de most csak azért említem, mert volt a darabban egy jelenet, amelyet elcsórt, elorozott, ellopott, felhasznált! 1976. október 7-én¹, tehát 36 évvel ezelőtt láttuk a Fővárosi Operett Színházban a Moszkvai Taganka Színház előadásában: Shakespeare: Hamlet című darabját, amelynek főszereplője Viszockij volt (Rendező: Ljumibov). Hamlet nagy monológját úgy adta elő, hogy az előfüggönyből - tekert, hajtogatott, csomózott – kialakított „széken” ült!

Bizonyára Marton László is látta, láthatta az előadást, ha mégsem, akkor erre szokták mondani: „nagy szellemek találkozása”. A jelenet nagyon jóra sikeredett, akárhonnán is támadt az ötlet, újra bevált. Nem is beszélve arról, hogy minden újszülöttnak, minden vicc új!

¹(Kötelező idevésnem, hogy a pontos, időpont, információ a Papám feljegyzéséből való, amit az Uram, emlékezete alapján, keresett ki.)

A díszletről: Az író/rendező „normál” állapotában még csak egy kis íróasztal, egy szék, egy heverő és zene hallgatását lehetővé tevő berendezés vannak a színpadon. Amikor megjelenik a nő, felélénkül a színpad, már nincs szükség a székre, ágyra, asztalra, omlik a fal, kerülnek a földre hatalmas drapériák, abba lehet hengergőzni és kibontakozni, és játszik a függöny, az ágytakaró, mozgásba lendül az egész színpad, minden megtelik élettél. Majd a függönybe burkolódzó nő, bemutatja a csábítás minden trükkjét és eltűnik a színpadi térben! (Díszlet – jelmez: Lisztopád Krisztina.)

2012. 11. 29. csütörtök
MÜPA

The poster for the concert features three circular portraits of the performers: Thomas Sanderling (top left), Jean-Efflam Bavouzet (top right), and Will Hartmann (bottom center). The text on the poster includes the date and time: "2012. november 29. csütörtök 19.30" and "Thursday 29 November 2012 7.30 pm". The program is titled "KONCERTPROGRAM/PROGRAMME" and lists the following works: "STRAVINSKY: Scherzo à la Russe", "PROKOFJEV: V. zongoraverseny G-dúr, op.55", "PROKOFJEV: Piano Concerto No.5 in G major, op.55", and "STRAVINSKY: Oedipus Rex – opera-oratórium/opera-oratorio". The performers are listed as "Jean-Efflam Bavouzet – zongora/piano", "Will Hartmann – Oedipus", "Wiedemann Bernadett – Iocaste", "Szvéték László – Creon", "Palerdi András – Tiresias", "a Nemzeti Énekkar Férfikara/Male Voices of Hungarian National Choir (karigazgató/Chorus Master: Antal Mátyás)", "Honvéd Férfikar/Honved Male Choir (karigazgató/Chorus Master: Strausz Kálmán)", and "Kovács István – narrátor/narrator". The conductor is "Thomas Sanderling – karmester/conductor".

**Nemzeti Filharmonikusok Koncertje
születésének 130. évfordulója alkalmából.**

Stravinsky

Volt egy kakukktójás a műsorban Prokofjev: V. G-dúr zongoraversenye. Nyilván műsorszerkesztési okok miatt, mert Stravinsky: Scherzo á la Russe című műve csak pár perc volt és nem lehetett azonnal szünetet tartani. Ha meg csak az Oedipus Rex – opera-oratórium lett volna a műsoron, akkor meg túl rövid lett volna az előadás. Hát így!

Ezeket a műveket mi egyáltalán nem ismertük. Prokofjev műve ezután sem fog a kedvenceim közé tartozni. (Más műve igen: például Rómeó és Júlia balett, Három narancs..., Péter és a farkas stb.)

Stravinsky szkercoja nagyon aranyos, még nevetni is lehet rajta, tényleg „oroszos” és jó.

Az Oedipus rex-ről nem tudok semmit olyat mondani, ami túlzottan érdekes lehetne! Közel 100 tagú Honvéd férfikar magáért beszél (!) a karmester (Thomas Sanderling) pedig eltáncolta a zenét. Rengetegen voltak a MÜPA-ban és óriási ovációt rendeztek

(Tapsolni egyáltalán nem tudtam, mert 26-én megműtötték a bal kezemet, ok: Alagút szindróma)

2012. 11. 30 péntek

Kárászy-szalón

Kárászy Szilvia köszöntése (2012.11.18.)

Mivel ennél jobbat úgysem tudtam volna kitalálni, így ide másoltam a főszervező e-mailjét, és csak gratulálni tudok a szervezőnek, valamint a közreműködőknek!

Muszáj megemlíteni Marikát, aki betegsége miatt nem tudott részt venni az ünnepségen, de minden feladatát kiválóan oldotta meg, ami nagyon szépen köszönünk! (Gondolom senki nem fog megbántódni a többes számért.)

„Kedves Szalonzók!

Úgy gondolom, hogy tegnap megint jó buli volt. Mi minden bizonnyal jól éreztük magunkat, de ami még fontosabb Szilvia is így volt vele és élvezte a műsort. Mindenki kitett magáért, lelkesek, kreatívak voltunk.

Itt most csak az Ildit emelném ki, aki megmutatta, hogyan kell a semmiből valamit csinálni.

Szilviának pedig azt tanácsoljuk - ha elfogadja ilyen élemedett korúaktól, mint mi vagyunk - hogy van út tovább is.

Várjuk a következő szalont, mindenkinek köszönettel: George”

Salome tánca

Budapest, 2012. 11. 30.

Ibici